

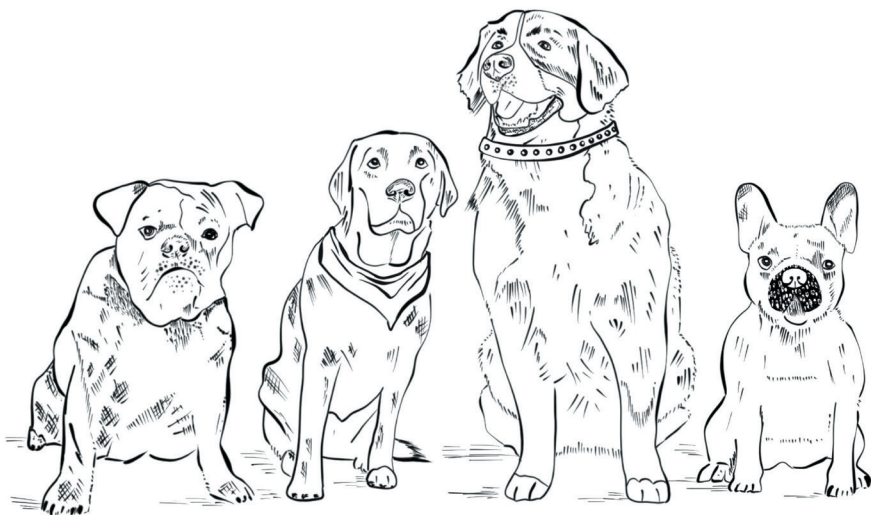
«Команді» Вандербікерів:

Енн

Джинджер

Тарі

Голлі

Цікаво, а яка далі дорога?
Чи і там є зелена пишнота,
м'яке притлумлене світло й гра тіні;
і які там нові пейзажі, нові красоти;
а які там лежать вигини,
пагорби, долини...

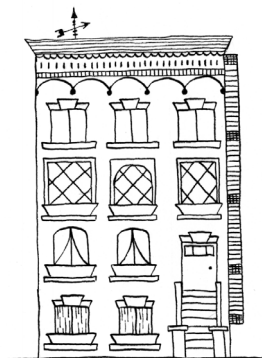
Л.-М. Монтгомері. «Енн із Зелених Дахів»

НЕДІЛЯ, 20 ЖОВТНЯ

Чотирнадцять днів до Нью-йоркського
міського марафону

Розділ перший

Яскраве ранкове сонце пробивалося крізь вікна червоного «піщаника» на 141-й вулиці, наповнюючи кухню м'яким світлом. Восьмирічна Гіацинта стояла на табуретці, вмочаючи великі скибки хліба з родзинками, купленого зранку в пекарні Кастлмана, в суміш молока з яйцем та коричним цукром. На голові в неї була хустка-бандана з квітковим візерунком та сукенка, яку вона зробила з двох таткових старих смугастих сорочок. Олівер, який мав повні одинадцять, прилаштував три сковорідки на газові конфорки та скаржився на занадто гарячі грінки. Хлопець два дні не розчісувався, тому більше скидався на дикуна.

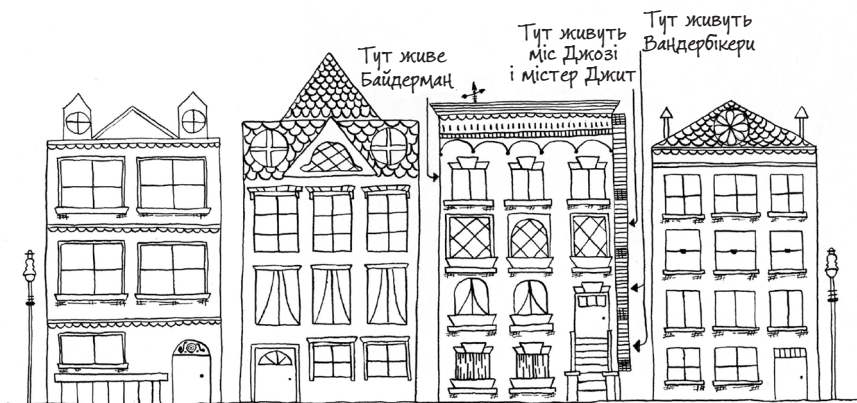
Мама вже пішла на роботу в «Пекарню на дереві та «Котячу кав'ярню»» — власну кондитерську, у якій

порядкувала. Татко сидів на стільці поруч із кухонною плитою, наглядав за конфорками та сьорбав ранкову каву, а заодно стежив за протипожежною безпекою й час від часу мив посуд, який нагромаджувався на робочому столі. Шестирічна Лейні сиділа біля його ніг. Блискучою іграшковою щіткою вона розчісувала вушка свого улюбленця, кролика Паганіні. На ній були піжама, капці із зображенням єдиного рога та шість разків намиста на шиї.

— Привіт! — гукнув Орландо, троюрідний племінник сусідів згори, протискаючись у двері на першому поверсі. Спортивної будови — справжній футболіст! — він мав чотирнадцять років (так само, як Джессі з Ізою). Одягнений був у тупезну «наукову» футболку, що їх так любила йому дарувати Джессі на дні народження. Саме на цій футболці було написано: «Ніколи не довіряй атомам — із них складено усе довкола!». Орландо тримав на руках довгоногоу й клаповуху Біллі Голідей¹, раніше знану на прізвисько «Нова Собака», що її Вандербікери знайшли під своїми дверима минулої весни. Собаку взяли Містер Джит і міс Джозі, проте Вандербікери щодня її вигулювали, позаяк міс Джозі було важко спускатися

---

¹ Біллі Голідей (1915–1959) — видатна афроамериканська джазова виконавиця. Виступала в нічних клубах Гарлема. Володарка премії «Греммі».

і підійматися сходами, — коліна не дозволяли. Містер Джит останнім часом пересувався тільки в інвалідному візку та й узагалі рідко куди вибирався, хіба до лікаря.

— Ти розпещуєш цю собаку, — дорікнула Джессі Орландо.

Хлопець стенов плечима, опускаючи Біллі Голідей на підлогу. Франц із тихим гарчанням підбіг до неї привітатися. Чорно-біла кицька також примчала, вдаривши новоприбулу лапками по вухах.

— Біллі Голідей не любить дерев'яних сходів, — пояснив Орландо. — Вони дуже ковзкі.

Джессі поправила окуляри на носі й повернулася до Ізи, тицяючи пальцем в Орландо.

— Ти бачила? Розпещує!

Іза перекинула своє довге пряме волосся через плече й усміхнулася.

— Орландо стає надто поблажливим, коли йдеться про Біллі Голідей!

Іза нахилилася, щоб погодувати Джорджа Вашингтона, рудого смугастого кота, а Лейні насипала котячого корму для Смокінгової кішки — ще однієї тваринки, яку підкинули їм на сходи минулої весни. Чорно-біле кошеня було її найулюбленішим серед п'ятірки «полишених». Лейні наполегливо боролася за те, щоб залишити його собі, тож батьки врешті-решт здалися. Інших кошенят роздали, одненьке навіть забрав їхній друг Герман.

Позаяк Германові батьки не дозволяли хлопцеві тримати тварин удома, Вандербікери поселили Германового котика у своїй кав'ярні. Цю тваринку, скориставшись термінологією в'язання, назвали Виворітною¹. Була вона єдиною постійною мешканкою кав'ярні, а одинадцятеро інших котиків жили там тимчасово. У переносці-кенгуру для котів Герман тягав свою Виворітну, куди тільки міг. Переноску власноруч змайструвала Гіацинта, а Вандербікери одностайно погодилися, що спокійнішої кішки годі знайти. Джордж Вашингтон або Смокінгова навряд чи отак би всиділи.

— Хапай-но грінку, поки вона ще гаряча! — гукнув Олівер від плити, вправно перекладаючи бездоганно

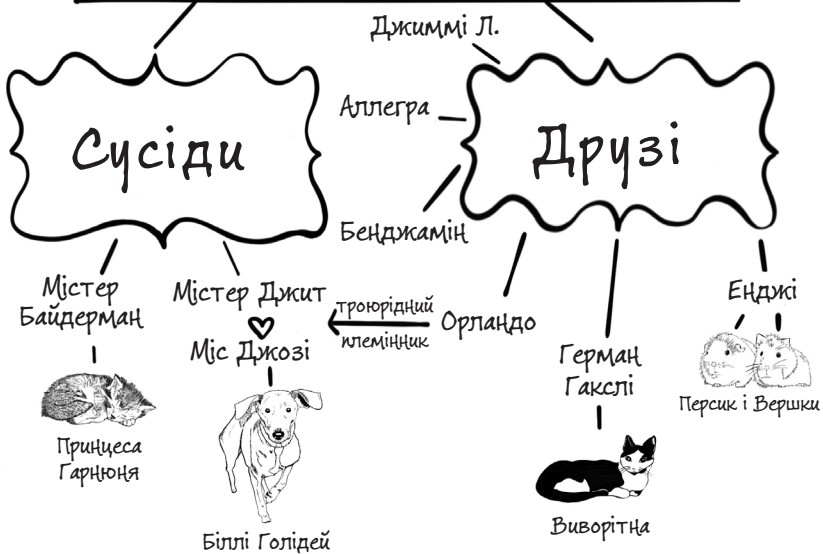
---

¹ Виворітна та лицьова петлі — пов'язані із в'язанням терміни, натяк на захоплення Гіацинти і Германа.

ВАНДЕРБІКЕРИ

та їхні друзі

Мама ♥ Татко

підсмажену грінку на таріль поруч із конфорками. Джессі підхопила тацю, поки Іза й Орландо накривали на стіл.

Чекаючи на сніданок, Лейні жувала комір своєї піжами. Така звичка з'явилася в неї недавно. Джессі припускала, що це безпосередньо стосувалося містера Джита, їхнього сусіда згори, адже його здоров'я погіршилося впродовж останнього місяця. Тепер він майже не вставав із ліжка, і від літа час, коли він не дрімав, значно скоротився.

— Ми йдемо у сад після сніданку, — повідомила Джессі Орландо. — Хочеш із нами?

— А ще нам треба залишити їжу для ЗЧ! — нагадала Лейні.

Два тижні тому Вандербікери помітили, що хтось ночує під навісом, де діти тримали свій садовий інвентар, ґрунт і насіння. Самого ж *Загадкового Чоловіка*, тобто ЗЧ, вони не бачили, але біля купи мішків із землею виявили гірку акуратно складеного одягу, а також зубну щітку, потріпану Біблію, скручену ковдру. Непокоячись про те, щоб невідомий мав їжу, діти раз по раз поруч із одягом залишали харчі.

Їжа щодня зникала, тому діти виснували, що вона таки потрібна незнайомцеві, — ким би він не був. Татко з мамою не заперечували проти їхнього «підготовувального» плану, але за однієї умови: на той

момент у парку мав гуляти хтось із дорослих. Це було неважко. Там завжди стовбичив хтось, кого діти знали, — або обробляв свій клаптик землі, або просто відпочивав від людського гамору. Вночі ворота не зачинялися, тож невідомий, вочевидь, проникав у сад після настання темряви, а полишав сховок рановранці.

— Я в'яжу йому шалик! — гукнула Гіацинта від плити, звертаючись до Орландо.

— Цікаво, хто це? — запитала Лейні. — Сподіваюся, він невдовзі знайде собі домівку.

— Угу, — погодився Олівер, хапаючи кусень підсмаженого хліба.

— Сховок страшенно моторошний. Чоловік, либонь, справді у скрутному становищі.

— Раз ти вже прийшов, — звернулася Джессі до Орландо, — то допоможи мені записати отримані відомості.

Від початку місяця Джессі працювала над своїм черговим експериментом щодо ефективності різних міндобрив. Вона вишикувала в ряд горщики з хризантемами й позначила, яку саме кількість азоту, фосфору і калію внесла у кожен. Одна з рослинки була висаджена у ґрунт, змішаний із кухонними відходами Вандербікерів і невеличкою кількістю соломи, узятої з підстилки Паганіні.

Орландо заперечно хитнув головою.

— У мене сьогодні ще пробіжка.

— Хіба ти любиш бігати? — поцікавилася Лейні.

— Я люблю грати у футбол, — пояснив Орландо. — Проте в нашій школі немає футбольної команди.

Лейні глянула на Орландо.

— Ти любиш дивитися футбол?

Орландо кивнув.

— А за яку команду ти *вболіваєш*? — запитала вона.

Орландо поперхнувся шматком грінки.

— «Вболіваєш?» Лейні, якщо ти хочеш і далі бути моєю подругою, то мусиш вивчити спортивну термінологію. По-перше, за команду ти не *вболіваєш*. Ти мусиш бути її *фанатом*.

Лейні задригала ногами під столом.

— Гаразд, то якої команди ти фанат?

— «Соколів Атланти».

— І в них буває багато домашніх пробіжок? — поцікавилася Лейні.

Орландо схопився за серце.

— О Боже, Лейні, з тобою ще так *багато* треба працювати! Завтра увечері ми разом дивитимемося футбол. Готуйся!

— А чому б не подивитися просто зараз? — перепитала Лейні.

— За пів години у мене пробіжка. Містер Байдерман біжить зі мною.

Містер Байдерман — сусід із четвертого поверху, а також домовласник. Іще два роки тому він був таємничим відлюдником, допоки Вандербікери з ним не заприятювалися. Сталося це після того, як містер Байдерман ледь не вказав їм на двері.

Джессі проковтнула шматок солодкої грінки, відтак глянула на Орландо.

— Ану, поясни мені знову. Чому це містер Бі долучився до твоєї шкільної команди з бігу? Він же... ну... трохи застарий... Достоту як наш татко.

— Чую, чую тебе! — вигукнув тато від мийки.

— Він вирішив, що пробіжки з нами допоможуть йому підготуватися до марафону.

Нью-йоркський марафон був загальноміським заходом, який проводився щороку в першу неділю листопада. В ньому брали участь як серйозні бігуни, що змагалися за грошовий приз, так і аматори, котрі бігли задля втіхи. Вандербікери обожнювали спостерігати за марафоном і підбадьорювати учасників. Оскільки Гарлем розташовувався майже наприкінці дистанції, багато учасників почувалися неабияк знесиленими, пробігаючи повз Вандербікерів. Марафонцям нерідко судомило ноги, і вони відчайдушно потребували підтримки.

Іза глянула скоса.